

ผลการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ ที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย*

มาลินี ป้อมเขตร**

บัณฑิตา อินสมบัติ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพกับร้อยละ 80 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด 2) เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัย โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม 3) เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์เสริมสร้างจิตพิสัย โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลตำบลเมืองกาฐิ่ง อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี สังกัดเทศบาลตำบลเมืองกาฐิ่ง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 45 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งสิ้น 2 ฉบับ ดังนี้ 1) แผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานจำนวน 30 แผน 2) แบบสังเกตความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยจำนวน 2 ชุด ซึ่งผ่านการตรวจคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi square) และการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยร้อยละ 98.52 ของเด็กทั้งหมด มีความมีวินัยในตนเองทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพมีความมีวินัยเท่ากับ 3.513 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพมีความมีวินัยในตนเองหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดประสบการณ์, จิตพิสัย, ความมีวินัยในตนเอง, นิทานประกอบหนังสือภาพ

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2559

ได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

** นักศึกษาระดับหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

*** อาจารย์, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

The Effect of Learning Experiences to Raise Effective Domain using Picture Story Telling on Self-Discipline for Early Childhood Children*

Malinee Pomkhet**

Bantita Insombut***

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare the number of early childhood children receive a learning to raise effective domain using picture story telling with passed the 80 percent of full student passing criterion. 2) to compare self-discipline with passed the 80 percent of full score passing criterion 3) to compare the self-discipline for early childhood children before and after the experience using picture story telling. The sample used in this research were 45 boy and girl early childhood children from kindergarten 2 studying, academic year 2015 by cluster random sampling at Muang Karung preschool child development center, Banrai, Uthaithani under the Muang Karung sub-district municipality. The instruments used in the research were 2 copies 1) 30 plans of learning experiences to raise effective domain using picture story telling on self-discipline for early childhood children 2) The 30 self-discipline observation plans approved by art activities specialist. Data analysis used mean standard deviation percentage and hypothesis testing used Chi square and t-test for dependent sample.

The results revealed that:

1. 98.52 percent of all early childhood children who receiving a learning to raise effective domain using picture story telling on self-discipline passed the 80 percent of full score passing criterion were significantly at the statistical level of .05
2. The early childhood children who receiving a learning to raise effective domain using picture story telling had self-discipline equal 3.513 higher than 80 percent of full score passing criterion were significantly at the statistical level of .05
3. The early childhood children who receiving a learning to raise effective domain using picture story telling on self-discipline after receiving the experience higher than before receiving the experience were significantly at the statistical level of .05

Keywords: Learning Experiences, Raise Effective Domain, Self-Discipline, Picture Story Telling

* Research article from thesis for Master of Education degree in Curriculum and Instruction program, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand, 2016

** Student in Master of Education degree in Curriculum and Instruction program, Nakhon Sawan Rajabhat University

*** Lecturer, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

บทนำ

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง เป็นความหวังของครอบครัว เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและเป็นมนุษยชาติ เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่มีความพร้อมทางด้านร่างกาย จิตใจ มีพัฒนาการในทุกๆ ด้าน ที่เหมาะสมกับวัย ไม่ว่าจะ เป็นพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและจริยธรรม จะเป็นผู้ที่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

เด็กปฐมวัย ตามความหมายของ The National Association for Education of Young Children's Early Childhood Education Guidelines (Seefeldt & Barbour, 1986) ให้ความหมายว่า “เด็กปฐมวัย” หมายถึง เด็กที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี Massglia (1977, p. 3) กล่าวถึงเด็กปฐมวัย (Early childhood) เป็นคำที่ใช้เรียกเด็กที่มีอายุตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึง 6 ปี ซึ่งอยู่ในวัยที่มีคุณภาพของชีวิตทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญากำลังเริ่มต้นพัฒนาอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ทรธยา นิลวิเชียร (2534, น. 1-51) กล่าวว่า เด็กปฐมวัยคือวัยตั้งแต่ 2 ปี ถึงอายุ 8 ปี และเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล หรือเรียนก่อนเกณฑ์บังคับ ยังครอบคลุมถึงเด็กชั้นประถมปีที่หนึ่งและชั้นประถมปีที่สอง

เด็กในวัยเริ่มแรกของชีวิต หรือที่เรียกว่า เด็กปฐมวัย คือ วัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี จัดได้ว่า เป็นระยะที่สำคัญที่สุดชีวิต ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญา จะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้ และพัฒนาการใดๆ ในวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในช่วงอื่นๆ ของชีวิตเป็นอย่างมาก ดังที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้กล่าวถึง ความสำคัญของเด็กในวัยนี้ Freud S. (Sigmund Freud, 1949) นักจิตวิเคราะห์ได้ชี้ให้เห็นว่า วัยที่เริ่มต้นของชีวิตมนุษย์คือ ระยะ 5 ปีแรกของคนเรา ประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับในตอนต้นๆ ของชีวิตจะมีอิทธิพลต่อชีวิตของคนเราตลอดจนถึงวาระสุดท้าย และเชื่อว่าการอบรมเลี้ยงดูในระยะปฐมวัยนั้น จะมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในอนาคต ช่วงปฐมวัยเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดของชีวิตมนุษย์ เพราะเป็นช่วงที่พัฒนาการทุกด้านเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์และสติปัญญา การพัฒนาเด็กช่วงวัยนี้ จะเป็นการวางพื้นฐานทางด้านจิตใจ อุปนิสัยและความสามารถ ซึ่งจะมีผลต่อไปในอนาคตของเด็กและของชาติในที่สุด

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 เพื่อพัฒนาเด็กตั้งแต่อายุ 0 ถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพและบริบทของสังคมวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรักความเอื้ออาทรความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม เด็กเกิดการเรียนรู้มุ่งเน้นสู่การพัฒนาเด็กปฐมวัยในทุกด้านอย่างสมดุล โดยอาศัยการจัด

ประสบการณ์ในการเรียนการสอนให้เด็กได้เรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยคำนึงถึงความสนใจและความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546)

ในการจัดประสบการณ์ เด็กปฐมวัยเป็นช่วงวัยในระยะเวลาที่มีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ทั้งนี้การจัดประสบการณ์โดยมุ่งเน้นการฝึกฝนและการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ตลอดจนการปลูกฝังเจตคติ ลักษณะนิสัย คุณธรรมจริยธรรม มารยาท ฝึกให้เด็กรู้จักคิดแก้ปัญหา ช่างสังเกต และฝึกฝนด้านการช่วยตนเองซึ่งทำให้เด็กมีความสุขในการเรียนมีเจตคติที่ดีต่อโรงเรียน และอาจกล่าวได้ว่าการจัดประสบการณ์อย่างมีรูปแบบสามารถช่วยส่งเสริมพัฒนาการ พัฒนาสมรรถนะทางปัญญาและพัฒนาจิตนิยมที่ดี (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2545, น. 44) ดังนั้น ครูควรเสริมสร้างให้เกิดขึ้นในเด็กปฐมวัยให้มีความสำคัญและคำนึงถึงธรรมชาติของเด็ก ทั้งในด้านการพัฒนาการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็กอย่างเหมาะสม

ความมีวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและสังคมเป็นอย่างมาก ประเทศใดที่ประชาชนมีวินัยในตนเองสูงประเทศนั้นย่อมมีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน ดังนั้นการปลูกฝังให้เด็กเกิดคุณลักษณะด้านจิตพิสัยความมีวินัยในตนเอง ทำให้เด็กได้รู้จักผิดชอบชั่วดี ที่เกิดขึ้นกับตนเองและสังคม สมควรที่จะต้องปลูกฝังตั้งแต่ระดับปฐมวัยเพื่อให้เกิดขึ้นจนเป็นลักษณะนิสัย เป็นผู้มีความรับผิดชอบ พร้อมกับนำผลจากความมีวินัยในตนเองไปพัฒนาตน พัฒนาชุมชน ตลอดจนพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรืองเท่าทันนานอารยะประเทศ (ทินกร นาสว่าง, 2551, น. 16) ในส่วนของการจัดประสบการณ์ การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่นิยมนำมาใช้เป็นสื่อการสอนในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย นิทานเป็นเรื่องที่คนทุกเพศทุกวัย มีความสนใจต้องการที่จะฟังและอ่าน ซึ่งนอกจากนิทานจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว นิทานแต่ละเรื่องยังแฝงไปด้วยคติสอนใจ ที่เป็นการพัฒนาให้เกิดกับตัวเด็กเพราะเด็กเป็นวัยที่เหมาะสมกับการปลูกฝังและส่งเสริมประสบการณ์ การเล่านิทานสอดแทรกความมีวินัยในตนเองจะส่งผลช่วยให้เด็กได้เรียนรู้และพัฒนาจิตพิสัยของตนเอง สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่นในสังคม เข้าใจบทบาทหน้าที่สิทธิของบุคคลเมื่อโตขึ้น จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมในอนาคต เด็กจะมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กุลยา ตันติผลลาชีวะ 2548, น. 210) จึงมองเห็นว่า นิทานเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าความรู้ทางภาษา ศาสตร์และวรรณคดี นิทานมีคุณค่าทางสังคมวัฒนธรรมให้คิดสอนใจข้อคิดแนวทางประพฤติปฏิบัติปลูกฝังสิ่งที่ดี (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2550, น. 11-16) การสอดแทรกผ่านสื่อ นิทาน ผู้สอนสามารถสอดแทรกแนวคิดและค่านิยมอันดีงามเข้าไปสู่จิตใจของเด็กได้เพราะนิทานสะท้อน

ให้เห็นประโยชน์และโทษของการกระทำโดยสื่อสารผ่านตัวละครของเรื่อง ทำให้เด็กรู้จักวิเคราะห์วิจารณ์ และเข้าใจประเด็นที่เขาได้รับทำให้เด็กพัฒนาความสามารถด้านความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้นได้ การใช้สื่อการสอนประเภทนิทานหนังสือภาพประกอบการเล่านิทานสามารถช่วยถ่ายทอดเรื่องราวความมีวินัยในตนเองได้เป็นอย่างดี เป็นกิจกรรมการสอนที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก เพราะหนังสือภาพนั้นเป็นเรื่องของจินตนาการที่ให้ความบันเทิง เต็มเปี่ยมไปด้วยความสนุกสนานและจินตนาการ โลกของเด็กเป็นโลกที่สดใสด้วยจินตนาการที่บริสุทธิ์พวกเขามีความใฝ่ฝันที่ละเอียดอ่อนละเมียดละไม ฝันให้สัตว์และต้นไม้พูดได้ เพื่อเป็นการสื่อเรื่องราวของกันและกัน เมื่อเด็กได้ฟังนิทานประกอบหนังสือภาพตามจินตนาการและความใฝ่ฝันที่เป็นรูปธรรม สิ่ง que เด็กได้รับคือความมีวินัยในตนเองที่เด็กได้ซึมซับไปโดยไม่รู้ตัว พฤติกรรมของตัวละครในเรื่องสามารถช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ทำให้เด็กมีจินตนาการที่เป็นภาพเลือนรางนั้นเด่นชัดขึ้น และเลียนแบบพฤติกรรมตัวละครที่ตนเองชื่นชอบซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Bandura (1977) ที่ว่า “พฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดจากการเรียนรู้ โดยการสังเกตจากตัวแบบ” ดังนั้นนิทานประกอบหนังสือภาพที่นำมาเล่าจึงมีเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความมีระเบียบ และด้านความรับผิดชอบ ผู้เล่าจะผูกเรื่องราวที่สามารถทำให้เด็กมองเห็นผลดีผลเสียที่เกิดจากพฤติกรรมเหล่านั้น ขณะฟังการเล่าเรื่องราวอย่างเด่นชัดทำให้เกิดความเชื่อถือและปฏิบัติตาม มีจินตนาการความสามารถในการคิดแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมกับวัย มีจินตนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ รวมถึงมีทักษะในการแสวงหาความรู้ร่วมด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, น. 31)

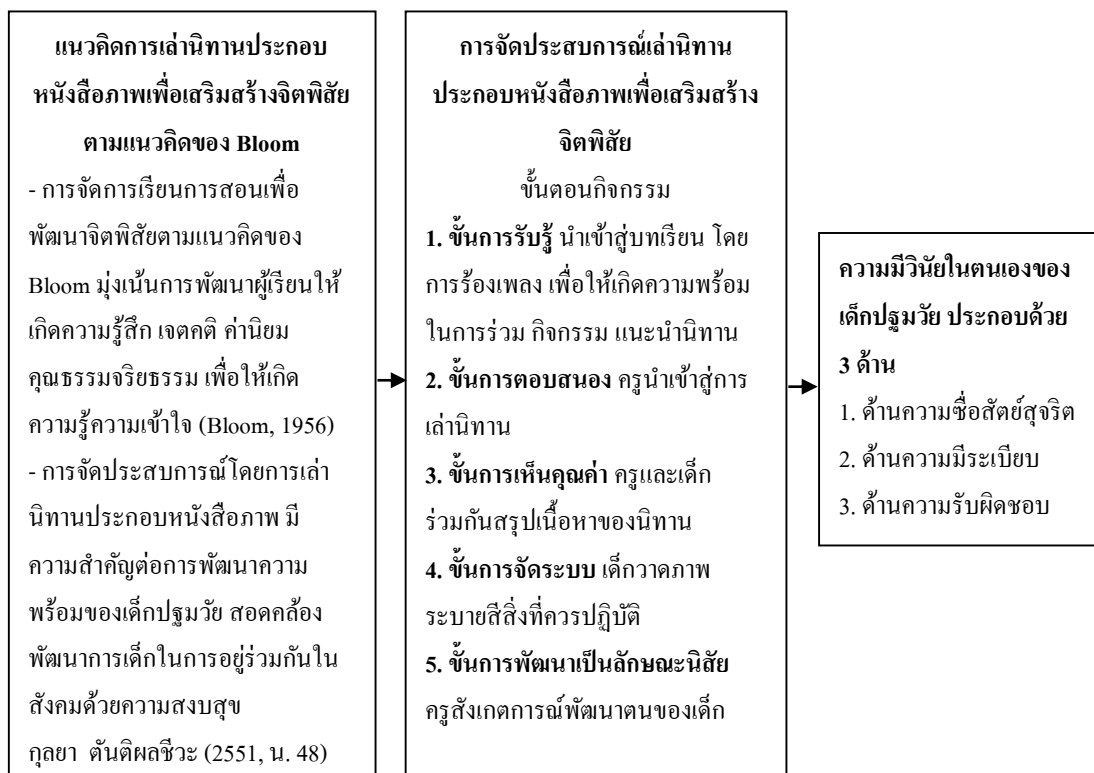
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัย โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพกับร้อยละ 80 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
3. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารตำรา การจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย เนื้อหาเน้นความซื่อสัตย์ ความมีระเบียบ ความรับผิดชอบ ผู้วิจัยเลือกแนวคิดของ Bloom (1956) ด้านจิตพิสัย 3 ด้าน มาปรับใช้ ดังนี้

1. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะได้แก่
    - 1.1 การยอมรับผิดเมื่อตนเองกระทำความผิด เด็กกระทำได้ด้วยตนเอง
    - 1.2 การทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองเด็กกระทำได้ด้วยตนเองเป็นบางครั้ง
    - 1.3 การนำของที่เก็บได้ส่งครู เด็กกระทำได้เมื่อมีเพื่อนหรือครูขอร้องให้กระทำ
  2. ด้านความมีระเบียบซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะได้แก่
    - 2.1 การปฏิบัติตามข้อตกลงในห้องเรียน เด็กกระทำได้ด้วยตนเอง
    - 2.2 การเก็บของใช้ของตนเองเข้าที่ เด็กกระทำได้ด้วยตนเองเป็นบางครั้ง
    - 2.3 การไม่เล่นขณะเข้าแถว เด็กกระทำได้เมื่อมีเพื่อนหรือครูขอร้องให้กระทำ
  3. ความรับผิดชอบซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะได้แก่
    - 3.1 การทำหน้าที่เวรห้อง เด็กกระทำได้ด้วยตนเอง
    - 3.2 การทำงานที่ได้รับมอบหมายทันตามกำหนดเวลา เด็กกระทำได้ด้วยตนเองเป็นบางครั้ง
    - 3.3 การเก็บของเล่นเข้าที่ได้ด้วยตนเอง เด็กกระทำได้เมื่อมีเพื่อนหรือครูขอร้องให้กระทำ
- ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยไว้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐาน

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่นนิทานจากแนวคิดของกฤษณา ต้นติผลาชีวะ (2548, น. 33) ได้กล่าวว่า นิทานว่าเป็นอุปกรณ์สำคัญของครูปฐมวัยที่ใช้ในการสอนนิทานเป็นเครื่องมือการสอนที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนคล้อยตาม กระตุ้นให้คิด กระตุ้น ให้แสดงออก และเป็นตัวแบบหล่อหลอมพฤติกรรม และนอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ อัจฉรา ไทรเทพย์ม (2555) ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมการเล่นนิทานมีพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองโดยรวม และเป็นรายค้ำอยู่ในระดับเหมาะสม ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. จำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่นนิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่นนิทานประกอบหนังสือที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง มีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
3. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่นนิทานประกอบหนังสือภาพมีความมีวินัยในตนเองหลังการจัดประสบการณ์เล่นนิทานประกอบหนังสือภาพสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์เล่นนิทานประกอบหนังสือภาพ

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการ โดยใช้รูปแบบการวิจัยก่อนการทดลอง (Pre experimental design) มีแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง (One group pretest-posttest design)

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 3 ถึง 5 ปี ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเขตเทศบาลตำบลเมืองกาฐัง สังกัดเทศบาลตำบลเมืองกาฐัง อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านคลองโป่ง จำนวน 9 คน โรงเรียนบ้านหนองอาสา จำนวน 20 คน และศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลเมืองกาฐัง จำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่เด็กปฐมวัยชาย และหญิง อายุระหว่าง 3 ถึง 5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเขตเทศบาลตำบลเมืองกาฐัง สังกัดเทศบาลตำบลเมืองกาฐัง อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 มีเด็กปฐมวัยจำนวน 45 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มโดยการจับฉลากโรงเรียนในเขตตำบลเมืองกาฐัง มา 1 โรงเรียน จากจำนวน 3 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 2 ฉบับ ดังต่อไปนี้

1. ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานจำนวน 30 แผน
2. แบบสังเกตความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยจำนวน 2 ชุด (ก่อน-หลังได้รับประสบการณ์)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาของเด็กปฐมวัยร้อยละ 80 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม ผู้วิจัยได้นำระดับเกณฑ์การประเมินจากแบบการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์มาดำเนินการทดสอบโดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi square) ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม โดยรวมทุกด้านและแยกเป็นรายด้าน

ความมีวินัยในตนเอง	N	จำนวนเด็กที่ผ่านเกณฑ์จริง				จำนวนเด็กที่ผ่านเกณฑ์ตามทฤษฎี (E _i)	(O _i -E _i)	χ ²
		ก่อนการจัดประสบการณ์		หลังการจัดประสบการณ์				
		คน		ร้อยละ				
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ			
ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	45	5	11.11	43	95.56	36	7	1.36
ด้านความมีระเบียบ	45	4	8.88	45	100	36	9	1.78
ด้านความรับผิดชอบ	45	6	13.33	45	100	36	9	1.78
รวมทุกด้าน	45	0	0	44	98.52	36	7	5.86

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\chi^2_{(05,1)} = 3.84$

จากตารางที่ 1 พบว่าเด็กปฐมวัยร้อยละ 98.52 ของเด็กทั้งหมด มีความมีวินัยในตนเองทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

2. เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ โดยรวมทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

การจัดประสบการณ์	N	($\bar{X}$)	S.D.	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม	D	t	Sig.
ก่อน	45	1.661	0.134	3.2	1.852	13.210	.006*
หลัง	45	3.513	0.112	3.2			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้การเล่านิทาน จากหนังสือภาพนั้น มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อน และหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test แบบ dependent) ดังตารางที่ 3, 4 และ 5

ตารางที่ 3 แสดงผลพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยด้านความซื่อสัตย์สุจริต ระหว่างก่อน และหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพ

การจัดประสบการณ์	N	($\bar{X}$)	S.D.	D	t	Sig.
ก่อน	45	1.810	0.283	1.574	35.037	.00*
หลัง	45	3.384	0.297			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้การเล่านิทาน จากหนังสือภาพนั้น มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยด้านความมีระเบียบระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือภาพ

การจัดประสบการณ์	N	($\bar{X}$)	S.D.	D	t	Sig.
ก่อน	45	1.549	0.315			
หลัง	45	3.573	0.239	2.024	34.891	.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้การเล่นิทานจากหนังสือภาพนั้น มีค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อน ได้รับการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยด้านความรับผิดชอบ ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือภาพ

การจัดประสบการณ์	N	($\bar{X}$)	S.D.	D	t	Sig.
ก่อน	45	1.625	0.215			
หลัง	45	3.582	0.223	1.957	43.547	.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยการเล่นิทานจากหนังสือภาพมีค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อน ได้รับการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่นิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมและเป็นรายด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความมีระเบียบ และด้านความรับผิดชอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 98.52

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่นิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

โดยรวมทุกด้าน ค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 3.513$) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 1.661$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยจำแนกรายด้านได้ดังนี้

2.1 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์สุจริต ค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 3.384$) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 1.810$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความมีระเบียบ ค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 3.574$) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 1.549$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ ค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 3.582$) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ ($\bar{X} = 1.625$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยใช้การเล่านิทานนั้นส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยได้สูงขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นอภิปรายเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม พบว่าอยู่ในระดับเหมาะสมทุกด้านเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะการเล่านิทานที่มีเนื้อหาสนุกสนาน เนื้อเรื่องกระชับ หรือมีตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวเด็กดังตัวแบบ นอกจากนี้นิทานที่นำมาเล่ายังมีภาพประกอบสีสันสวยงาม มีความสนุกสนานเร้าความสนใจของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลินในขณะที่ฟัง ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ให้ขี้คิดและคิดเต็มใจ ภาษาที่ใช้เป็นภาษาเข้าใจง่าย สอดคล้องกับคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, น. 137) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของนิทานว่าสามารถส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม พฤติกรรม คุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ และยังสอดคล้องกับวไลพร เมฆไตรรัตน์ (2549, น. 223) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเล่านิทานว่านิทานช่วยแก้ไขพฤติกรรม

บางอย่างที่ไม่พึงประสงค์ และวิเชียร เกษประทุม (2550, น. 9-10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานไว้ว่า นิทานให้ข้อคิดและสติเตือนใจ ช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่างๆที่สังคมพึงประสงค์ให้แก่ผู้ฟัง เช่น ให้ข้อสัจย์ ให้เชื่อผู้ใหญ่ ให้พูดจาไพเราะอ่อนหวาน ให้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ให้ขยันขันแข็ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา ไทรเทพย์ (2555) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับสูง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เมื่อสิ้นสุดการจัดประสบการณ์ เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยอีกครั้ง โดยใช้แบบสังเกตฉบับเดียวกัน นำผลที่ได้มาเปรียบเทียบทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความมีระเบียบ และด้านความรับผิดชอบ โดยใช้การทดสอบค่าทีในแต่ละด้าน พบว่าค่าสถิติ (t-test) เท่ากับ 35.037, 34.890 และ 43.547 ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเด็กมีปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองหลังการจัดประสบการณ์ สูงกว่าก่อนการได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะแผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน เป็นนวัตกรรม ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็ก เป็นการเล่านิทานที่มีเนื้อหาสอดแทรกความมีวินัยในตนเองและสื่อออกมาทางตัวละครในนิทานที่เป็นตัวแบบ มีลักษณะนิสัยพฤติกรรมและการกระทำซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย ทำให้เด็กเกิดการรับรู้วินัยในตนเองอยู่ในระดับเหมาะสม ดังที่ อภิศี สีนวล (2547, น. 55-56) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเล่านิทานไว้ว่า เด็กหรือผู้ฟัง จะถูกกล่อมเกลาคด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรม และจริยธรรม ทำให้เด็กๆ เข้าใจในความดีงามยิ่งขึ้น และรูปแบบการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน ที่ผู้วิจัยใช้นั้นการมีส่วนร่วมของเด็กมีลำดับขั้นการดำเนินกิจกรรมดังนี้ ขั้นก่อนเล่านิทาน ครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับภาพเด็กเข้าแถวรอรับอาหาร ว่าเป็นพฤติกรรมในการมีความอดทนสามารถรอคอยตามลำดับก่อนหลังได้ ครูแนะนำนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ ที่ครูได้เตรียมไว้มาให้เด็กได้ดูภาพหน้าปก และให้เด็กเล่าชื่อเรื่องจากภาพหน้าปก พร้อมทั้งแนะนำตัวละครต่างๆ ในนิทานให้เด็กได้รู้ขั้นขณะเล่านิทาน ครูเล่านิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ ให้เด็กฟังพร้อมทั้งให้เด็กได้ดูภาพ ประกอบในการเล่านิทาน ขั้นหลังเล่านิทาน ให้เด็กวาดภาพนิทานจากที่ครูเล่า เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นถึงตัวละครและเรื่องราวในนิทาน และกระตุ้นให้เด็กสรุปข้อคิดจากนิทานที่ได้ฟัง ครูและเด็กร่วมกันสรุปเนื้อหาของนิทานโดยให้โอกาสเด็กในกลุ่มผลัดกันพูดตอบหรืออธิบาย ซึ่งเป็นการพูดที่ผลัดกันทีละคน ตามเวลาที่กำหนดและครูร่วม

สนทนาซักถามปัญหา การที่เด็กได้คิดเชื่อมโยงเนื้อหาของนิทานและมีส่วนร่วมเป็นการกระทำที่นำไปสู่การเรียนรู้อย่างเข้าใจ

สรุปได้ว่าการจัดประสบการณ์การเล่านิทานเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยซึ่งเป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในการจัดประสบการณ์ควรมีผู้ช่วยหรือครูพี่เลี้ยง ช่วยควบคุมดูแลให้การจัดประสบการณ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เพราะเด็กปฐมวัยมีความสนใจและสมาธิในช่วงเวลาสั้น ๆ
2. ควรมีการสร้างข้อตกลงร่วมกันเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ควรช่วยกันเก็บอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานที่มีต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำ และมีความเสียสละเพื่อส่วนรวม เป็นต้น
2. ควรมีการสำรวจพัฒนาการด้านอื่นๆ ก่อนที่จะพัฒนาสื่อการเรียนการสอน เพื่อสามารถนำไปใช้ได้จริง และตรงกับความต้องการ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กรมวิชาการ. (2546). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี)*. กรุงเทพฯ: กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอดิสัน เพลส โพลด์คัส.
- _____. (2548). *เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย*. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*.
- _____. (2551). *รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: วไลพร เมฆไตรรัตน์. (2549). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย*.
- วิเชียร เกษประทุม. (2550). *100 การละเล่นของเด็กไทย*. กรุงเทพฯ: พัฒนาการศึกษา.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2553). *ปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อภิรดี สีนวล. (2547). *ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการกิจกรรมเล่านิทาน*. *ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาปฐมวัย)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.

อัจฉรา ไทรเทพย์ม. (2555). ผลการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมการเล่างานที่มีต่อพฤติกรรม
ด้านความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย. นครสวรรค์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครสวรรค์.

Sigmund Freud. (1949). ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Psychoanalytic Theories)

*****